

241/23

Vonnisnummer / Griffienummer /
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak 19 januari 2023
Naam van de beklagde(n) NV A.Y.
Systeemnummer parket 21CO3973 Rolnummer 22N001348 Notitienummer parket HV 66.WI.101700/20

**Nederlandstalige rechtbank
van eerste aanleg Brussel
Kamer 25N**

Vonnis

Op tegenspraak

Aangeboden op
Niet te registreren Ref. griffie : 10 – 11 - 18 OM : Mevr. V. en Mevr. D.

INZAKE VAN :

Zaak I : HV 66.WI.101700/20 – 22N001348

de Procureur des Konings bij het parket Halle-Vilvoorde, in naam van haar ambt

en

K.G., geboren te (...) op (...), wonende te (...);

Burgerlijke partij

Ter zitting vertegenwoordigd door Mr. V.M., advocaat.

TEGEN :

1) Naamloze vennootschap **A.V.** 273

met maatschappelijke zetel gevestigd te (...), Ingeschreven onder het ondernemingsnummer (...)

beklaagde

ter zitting vertegenwoordigd door de gedelegeerd bestuurder V.L..

2) **V.L.** 274

geboren te (...) (Democratische Republiek Congo) op (...)

ingeschreven te (...)

van Belgische nationaliteit, RRN: (...)

beklaagde

die ter zitting verscheen, bijgestaan door Mr. M.S. en Mr. D.S., advocaten.

TENLASTELEGGINGEN

als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek voor de volgende strafbare feiten:

op het perceel gelegen te Sint-Pieters-Leeuw (...), kadastraal gekend als (...), eigendom van de NV A.V. ingevolgd akte van aankoop verleden door notaris V. te (...) dd. (...),

verhuren, te huur of ter beschikking stellen, met het oog op bewoning, van woning of woonvorm zonder aan de vereisten en normen te voldoen

te Sint-Pieters-Leeuw,

in de periode van 1 januari 2014 tot en met 13 oktober 2020

door NV **A.V.** en **V.L.**,

als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning of een specifieke woonvorm, als vermeld in artikel 5 § 3 lid 1 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, die niet voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van voornoemd Decreet, rechtstreeks of via tussenpersoon, te hebben verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, namelijk een woning die ongeschikt is, en omwille van ernstige gezondheids- en veiligheidsrisico's ook onbewoonbaar

(art. 2 § 1, 31°, en 20 § 1 lid 1 Decreet 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode)

Overwegende dat de verdachten tevens gedagvaard worden om zich overeenkomstig artikel 20bis van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, te horen veroordelen tot het herstel van de gebreken van de woning, overeenkomstig de herstellvordering van de wooninspecteur van 9 november 2020.

Overwegende dat de beklaagden tevens gedagvaard worden om zich overeenkomstig art. 42, 3° en 43 bis Strafwetboek te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 32.800 Euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, elk ten belope van de helft, berekend als volgt: 82 maanden (sinds 01 januari 2014 tot en met oktober 2020) aan 400 Euro/maand: $82 \times 400 = 32.800$ Euro

IN AANWEZIGHEID VAN:

DE WOONINSPECTEUR van het Vlaams Gewest, KBO nr (...), met kantoren gevestigd te (...).

EISER TOT HERSTEL,

Vertegenwoordigd door Mr. E.D., advocaat,

Dagvaardingen overgeschreven op het hypotheekkantoor van Asse op 14 april 2022 onder ref. nr. 78-T-14/04/2022-03764 en op 27 april 2022 onder ref. nr. 78-T-27/04/2022-04157

ZAAK II:

de Arbeidsauditeur bij het Arbeidsauditoraat Halle-Vilvoorde, in naam van zijn ambt,

EN:

K.G., geboren te (...) op (...), wonende te (...);

Burgerlijke partij

Ter zitting vertegenwoordigd door Mr. V.M., advocaat.

TEGEN :

1) A.V. Naamloze vennootschap, met maatschappelijke zetel gevestigd te (...), met als KBO-nummer (...)

- eerste beklaagde -

Ter zitting vertegenwoordigd door de gedelegeerd bestuurder, M. V.L..

2) V.L.,
geboren te (...) (Democratische Republiek Congo) op (...) ingeschreven te (...) van Belgische nationaliteit
RRN: (...)

- tweede beklaagde -

Die ter zitting verscheen, bijgestaan door Mr. M.S., advocaat en Mr. D.S., advocaten.

TENLASTELEGGINGEN

DE EERSTE EN DE TWEEDE

Als dader of als mededader,

In het gerechtelijk arrondissement Halle-Vilvoorde,
te Sint-Pieters-Leeuw, in de periode van 1 oktober 2011 tot en met 31 oktober 2020

A. geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding

Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002 niet elektronisch te hebben meegedeeld aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvatte, met betrekking tot volgende werknemer:

- K.G.

- inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels
- strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

B. Tewerkstelling van een buitenlandse onderdaan zonder verblijfsvergunning

als werkgever, zijn lasthebber of aangestelde, arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België, met betrekking tot volgende werknemer:

- K.G.

- inbreuk op artikel 4, §1, eerste lid, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers
- strafbaar overeenkomstig artikel 12/1 §1 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en de uitvoeringsbesluiten met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een strafrechtelijke geldboete van 600 tot 6000 euro, of met een van die straffen alleen.

C. Wetens en willens nalaten of weigeren om een verplichte verklaring af te leggen of inlichtingen te verstrekken om geen of minder bijdragen te betalen

wetens en willens nagelaten of geweigerd hebben om een verplichte verklaring af te leggen of de inlichtingen te verstrekken die men gehouden is te verstrekken om geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk men of een ander verschuldigd is, met betrekking tot volgende werknemer:

- K.G.

- inbreuk op artikel 234, eerste lid, §1, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar gesteld door artikel 234, eerste lid, §1, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

D. Geen aangifte met verantwoording van het bedrag van de verschuldigde RSZ-bijdragen bezorgen aan de RSZ

(als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber) nagelaten hebben een aangifte met verantwoording van het bedrag van de verschuldigde sociale zekerheidsbijdragen te bezorgen aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid, met toepassing van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, met betrekking tot volgende werknemer:

- K.G.

- inbreuk op artikel 21 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en op artikel 33 §2, eerste lid, van het

- koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van voormelde wet
- strafbaar gesteld door artikel 223, §1, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
 - strafbaar met een sanctie van niveau 2, of wanneer de feiten wetens en willens worden gepleegd, met een sanctie van niveau 3

E. Geen storting van (de voorschotten van) de sociale zekerheidsbijdragen

(als werkgever, aangestelde of lasthebber) nagelaten hebben om de voorschotten van de sociale zekerheidsbijdragen en de sociale zekerheidsbijdragen te storten aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid binnen de door Koning vastgestelde termijn, met toepassing van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, met betrekking tot volgende werknemer:

- K.G.
- inbreuk op artikel 23, §2, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 22 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en artikel 34, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van voormelde wet
- strafbaar gesteld door artikel 218, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 2

F. loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen

(als werkgever, aangestelde of lasthebber) het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was, met betrekking tot volgende werknemer:

- K.G.
- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 2

EN BIJ SAMENHANG

DE EERSTE EN DE TWEEDE

Verdacht van :

Als dader of als mededader,

In het gerechtelijk arrondissement Halle-Vilvoorde,
te Sint-Pieters-Leeuw, herhaaldelijk in de periode van 1 oktober 2011 tot en met 31 oktober 2020

H. Mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten

Met inbreuk op de artikelen 433quinquies §1, 3°, 2 en 4 Sw., 433 sexies, 1°, 433septies, lid 1, 2° en 3°, 433 novies lid 1 en 483 Sw., het misdrijf **mensenhandel** te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door een persoon die gezag had over het slachtoffer, met name als zijn werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber, al dan niet in de hoedanigheid van religieuze overste (art. 433 sexies, 1° en 433novies, lid 1 Sw.),

(strafbaar gesteld met een opsluiting van 5 tot 10 jaar en een geldboete van 750 EUR tot 75.000 EUR)

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken (art. 433septies 3°, 433novies lid 1, en 483 Sw).

(strafbaar gesteld met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van 1000 EUR tot 100.000 EUR)

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, of door ontvoering, machtsmisbruik of bedrog (art. 433septies 3°, 433novies lid 1 en 483 Sw.)

(strafbaar gesteld met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van 1000 EUR tot 100.000 EUR)

Met de omstandigheid gewoonte,

Met betrekking tot volgende werknemer:

— K.G.

Tevens gedagvaard om zich overeenkomstig **artikel 236, eerste lid van het Sociaal Strafwetboek te horen veroordelen tot de ambtshalve betaling van de achterstallige bijdragen, de bijdrageopslagen en de verwijlinteressen ten bedrage van 265.515,75 EUR ten aanzien van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid** indien de schuld voor inbreuk op de artikelen 223, §1, 1°, en/of 218, 1°, van het Sociaal Strafwetboek wordt vastgesteld.

DE PROCEDURE:

Dossier I:

Beklaagden werden op verzoek van de Procureur des Konings rechtstreeks gedagvaard om te verschijnen voor de 25^e kamer van deze Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg op de openbare terechtzitting van 16 juni 2022, waarop bij beschikking conclusietermijnen werden verleend en de pleitdatum werd vastgesteld op 10 november 2022.

Dossier II:

Beklaagden werden op verzoek van de Arbeidsauditeur rechtstreeks gedagvaard om te verschijnen voor de 25^e kamer van deze Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg op de openbare terechtzitting van 22 juni 2022, waarop bij beschikking conclusietermijnen werden verleend en de pleitdatum werd vastgesteld op 10 november 2022.

Er werden nog geen verzachtende omstandigheden aangenomen in de dagvaarding voor wat betreft de feiten van de tenlastelegging H, zodat deze misdaad nog niet gecorrectionaliseerd is.

Op grond van artikel 3 lid 3 van de Wet op de verzachtende omstandigheden van 4 oktober 1867 neemt de rechtbank verzachtende omstandigheden aan in hoofde van de beide beklaagden daar deze nog niet eerder werden veroordeeld wegens feiten waarop criminele straffen zijn gesteld.

Op de openbare terechtzittingen van 10 november en 24 november 2022 werd de zaak behandeld en in beraad genomen. De rechtbank heeft kennis genomen van de strafdossiers en de procedurestukken waaronder de neergelegde conclusies en stukken.

De rechtbank hoorde de vordering van het openbaar ministerie, de uiteenzettingen en vordering van de Wooninspecteur, de uiteenzettingen en vordering van de burgerlijke partij en het verweer van de beklaagden.

Er werd steeds gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

ELEMENTEN VAN HET STRAFDOSSIER:

1.

A.V. NV is eigenares van het onroerend goed gelegen te Sint-Pieters-Leeuw, (...) kadastraal gekend als (...), met een oppervlakte van 10a 46ca, verworven ingevolge de akte van aankoop op 12 juli 1999 verleden voor Notaris V. te (...).

2.

Op 9 oktober 2020 wordt ter plaatse op voormeld adres een gecoördineerde controle georganiseerd door de inspectiediensten van de RSZ (Rijksdienst voor Sociale Zekerheid), RSVZ (sociale zekerheid zelfstandigen) en TSW (Tewerkstelling en welzijn op het werk), vergezeld van de politiediensten.

De RSZ onderneemt een onaangekondigde controle teneinde de naleving van de sociale wetgeving na te gaan. Het onroerend goed ter plaatse bestaat uit een woning en een achterliggend depot. Er hangen reclameborden van (...) en van (...).

Bij aankomst van de inspectiediensten omstreeks 17u50 is de poort vooraan open. Zij treffen drie mannen aan in het depot. Uit hun verklaringen blijkt dat zij elkaars collega's zijn en allen werken voor A.V..

De heer K.G. vraagt de verbalisanten om hen apart te spreken omtrent zijn verblijfssituatie en arbeidsomstandigheden. Uit deze verklaringen blijkt dat K.G. illegaal in het land verblijft en reeds geruime tijd (sedert 2011) werkzaam is voor A.V., en op de site woont op de verdieping van het woonhuis, in twee kleine kamertjes. Hij verdient 1.300 EUR per maand voor een voltijdse functie, dewelke hem cash wordt uitbetaald, doch daarvan wordt 400 EUR per maand als huur afgehouden. Hij wordt ook niet tijdig uitbetaald.

Op 12 oktober 2020 wordt door de inspectie RSZ ter plaatse gegaan op de maatschappelijke zetel van A.V. te Beersel. V.L. kan er niet worden aangetroffen, noch de drie mannen die bij A.V. tewerkgesteld zijn en op 9 oktober werden aangetroffen in het depot te Sint-Pieters-Leeuw. Telefonisch wordt van de heer K.G. vernomen dat "L." (V.L.) hem had gezegd om thuis te blijven en pas terug te komen werken als V.L. zou zeggen dat het "okay" was.

3.

Op 13 oktober 2020 voert de wooninspectie een controle uit inzake de woonkwaliteit, naar aanleiding van het P.V. dat op 9 oktober werd opgesteld betreffende de melding door K.G. dat hij op 2 kleine kamertjes op de verdieping woont.

De indeling van het gebouw wordt in het P.V. verduidelijkt middels schetsen.

Het pand omvat:

- op het gelijkvloers, een vroegere commerciële ruimte, 3 leefruimtes, een keuken, een kamer, twee toiletten en een gang;
- op de verdiepingen: een keuken, een leefruimte, een slaapkamer en een badkamer met toilet, alsook nog een kamer die niet toegankelijk was.

De bewoners van de woonentiteiten zijn niet afhankelijk van gemeenschappelijke voorzieningen voor kook- en sanitaire functies.

Er staat niemand ingeschreven in het rijksregister op het adres.

Na controle wordt aan het gebouw 37 strafpunten toegekend.

De woning op de benedenverdieping verkrijgt 116 strafpunten en wordt onbewoonbaar bevonden.

De woning op de verdiepingen, bewoond door de heer K.G., verkrijgt 88 strafpunten op het technisch verslag en is onbewoonbaar. Tevens werd de bezettingsnorm overschreden.

Uit het technisch verslag blijken belangrijke problemen onder meer wat betreft vocht en elektriciteit. In de woning bewoond door K.G. zijn meerdere bijverwarmingstoestellen aanwezig die niet op een apart elektrisch circuit werden aangesloten.

De heer K.G. verklaart dat hij de woning op de verdieping bewoont sedert drie jaar. Uit zijn latere verklaring blijkt dat hij er sedert 2014 zou hebben gewoond, initieel in het volledige gebouw. Hij beschikt er over water en elektriciteit waarvoor hij geen kosten moet betalen. Er is geen verwarming voorzien. De huur bedraagt 400 EUR die van zijn loon wordt afgehouden door zijn werkgever, tevens eigenaar van de woning. Er werd geen schriftelijke huurovereenkomst afgesloten.

Het vermogensvoordeel volgens de totale huurinkomsten wordt door de verbalisanten berekend op 32.800 EUR.

Gelijktijdig wordt door de verbalisanten van de wooninspectie een stedenbouwkundige inbreuk vastgesteld. Het pand beschikt over een stedenbouwkundige vergunning dd. 5 januari 2001 voor het bouwen van een opslagruimte en is kadastraal gekend als magazijn. Het opsplitsen van een woning in meerdere wooneenheden gebeurde dienvolgens zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

4.

De heer K.G. verklaart op 16 oktober 2020 dat hij werkte van maandag tot vrijdag van 7u tot 15u aan 7 euro per uur, evenwel zonder betaling van gewerkte uren; hiervan wordt vastgesteld dat dit manifest lager is dan de baremalonen van een arbeider Cat. A – Cat. D. K.G. verklaart dat hij sedert eind 2011 voor A.V. werkt, eerst deeltijds en vervolgens doorgroeide in het bedrijf en ook anderen opleidde. Er werd hem door “L.” (V.L.) hulp beloofd om zijn situatie te regulariseren doch het resultaat bleef uit. Hij werd naar zijn zeggen goed behandeld. Volgens zijn verklaring werd hij doorgaans niet op tijd betaald en telkens met kleine deelbedragen in cash.

Er worden foto's gevoegd, genomen op het werk en samen met collega's; tevens is de heer K.G. te zien op de werkvloer op de facebookpagina van A.V..

Een ex-werknemer van A.V., L.S., verklaart dat K.G. bij A.V. begonnen is als magazijnier rond 2011-2012 en nadien op de baan ging als techniekier; hij verdiende de helft van wat L.S. ontving.

Op 25 januari 2021 worden de locaties en werfadressen vastgesteld waar de heer K.G. voor A.V. heeft gewerkt.

De werknemers V.S. en H.J. verklaren dat zij K.G. kennen als collega die echter enkel werkt in het depot, als conciërge van het oude gebouw van A.V..

Uit berichten op de gsm van de heer K.G. blijkt dat V.L. hem werkopdrachten geeft.

5.

Op 26 april 2022 wordt door de dienst Controle van de RSZ de berekening gemaakt inzake de verschuldigde sociale bijdragen met betrekking tot de tewerkstelling van de heer K.G..

6.

De heer V.L. verklaart aan de inspecteur van de RSZ dat hij de heer K.G. uit goedheid wilde helpen door hem karweitjes te laten uitvoeren en hem te helpen om zijn papieren in orde te brengen. Zijn doel was menslievendheid. Hij gaf hem geregeld kleine sommen of eten in ruil voor gedane klusjes. Dit is volgens hem geen tewerkstelling geweest. K.G. kwam wel graag eens een pintje meedrinken met het personeel, dit verklaart de foto's op facebook.

Na de verhuis van A.V. uit de gebouwen te Sint-Pieters-Leeuw vroeg K.G. om daar te mogen wonen, wat gebeurde vanaf +/- 2016. Dit betreft een woning die tevoren als kantoorruimte werd gebruikt. Hij moest geen huur betalen.

De heer V.L. stelt dat hij K.G. hielp om rond te komen. Hij mocht oude bestelwagens van de firma opsturen naar Afrika. Hij ging niet werken op werven, tenzij om materiaal te gaan afladen.

Het attest van 17 april 2018 waarbij de heer V.L. als gedelegeerd bestuurder van A.V. verklaart dat de heer K.G. bij hem werkt als werknemer, werd volgens V.L. opgesteld om K.G. aan officiële papieren te helpen.

Bij brief van 26 april 2022 wordt door de raadsman van V.L. een bundel stukken gevoegd betreffende de pogingen waarvan sprake om de heer K.G. te helpen met het bekomen van een regularisatie en een arbeidsvergunning.

De heer V.L. verklaart op 22 februari 2021 aan de wooninspecteur dat hij uit goedheid de heer K.G. in het pand liet wonen; deze heeft nooit voor hem gewerkt. Hij woont er sinds eind 2015, begin 2016 en moest geen huur betalen.

Hij verklaart dat hij het pand in orde gaat zetten met het oog op verkoop.

7.

Op 9 november 2020 wordt door de wooninspecteur een herstellvordering ingediend bij het Parket van de Procureur des Konings.

Het gevraagde herstel strekt tot de herbestemming van de woonentiteiten volgens de bepalingen van de VCRO, hetzij de woning te slopen, tenzij de sloop verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen.

In april 2021 worden de dakgoten en het dak van het pand hersteld; er wordt vastgesteld dat de herstellvordering nog niet zonder voorwerp is.

8.

Ingevolge het in voege treden van de nieuwe Vlaamse Codex Wonen, wordt de herstellvordering geactualiseerd op 6 december 2021.

Hierbij wordt vastgesteld dat de eerder vastgestelde gebreken aan het gebouw en aan de woonentiteiten die konden bezocht worden bij het plaatsbezoek van 13 oktober 2020 volgens de vanaf 1 januari 2021 in voege getreden Vlaamse Codex Wonen overeenstemmen met gebreken van de categorieën II en III. Onder meer wordt vastgesteld dat de gebreken aan het gebouw zelf, nl. de problemen met de elektriciteitsinstallatie, de stabiliteit en de vochtschade tot de categorie II resp. III behoren en wordt vastgesteld dat de problemen in de woonentiteiten (eveneens vocht, elektriciteit alsook gebrekkig sanitair en ontbreken van verwarming) behoren tot de categorieën II en III, zodat de in dit gebouw voor bewoning ter beschikking gestelde woongelegenheden ongeschikt en onbewoonbaar zijn, zulks overeenkomstig de vanaf 1 januari 2021 gehanteerde normen om de conformiteit van een woning te bepalen. Tevens wordt opnieuw vastgesteld dat de bezettingsnorm voor de woonentiteiten is overschreden.

BEOORDELING VAN DE STRAFVORDERING

1.

Gelet op de samenhang die bestaat tussen de strafvorderingen worden de zaken samengevoegd.

2.

De feiten waarvan beklaagden worden beticht vormen één geheel doordat zij de voortgezette en opeenvolgende uitvoering zijn van éénzelfde opzet, zonder dat tussen de opeenvolgende feiten een periode van vijf jaar is verlopen, zodat de verjaringstermijn van vijf jaar pas is beginnen lopen vanaf de datum van het laatste feit nl. 31 oktober 2020, en dienvolgens de verjaring van de strafvordering in de beide dossiers nog niet is ingetreden.

3.

De rechtbank volgt de redenering van beklaagden niet als zouden de verbalisanten vooringenomen geweest zijn en enkel à charge onderzoek zouden hebben gevoerd. De mail van 12 oktober 2020 en het samenvattend PV van 13 oktober 2020 van insp. B. zijn gevolgd nadat op 9 oktober vaststellingen werden gedaan door meerdere inspectiediensten waaronder de RSZ, naast de politiediensten. De bevindingen van de RSZ zijn gelijklopend met deze van deze politie-inspecteur wat de materieel vastgestelde elementen betreft. V.M., één van de bestuurders van A.V., was op 13 oktober 2020 aanwezig toen een tweede

maal vaststellingen werden gedaan doch diende snel de site te verlaten zodat bij hem geen inlichtingen konden worden ingewonnen. Toevallig waren de drie personen die op 9 oktober 2020 waren aangetroffen niet op de werkplaats aanwezig en werd van K.G. vernomen dat V.L. hem had opgedragen zich niet naar het werk te begeven. In die context komt het niet ernstig over zich te beklagen dat men pas op het einde van het onderzoek werd verhoord.

De rechtbank stelt vast dat de rechten van verdediging, de wapengelijkheid en het recht op een eerlijk proces zijn gerespecteerd.

4.

Beklaagden betwisten de feiten.

Volgens beklagden was het de heer K.G. die zich binnendrong in het leven van de heer V.L., zijn bedrijf en zijn familie door werk en later ook onderdak te vragen. Uit goedhartigheid werd financiële en materiële steun geboden; er wordt tevens verwezen naar pogingen om voor K.G. een arbeidsvergunning te verkrijgen; zijn aanwezigheid op het bedrijf wordt uitgelegd doordat K.G. in de leer mocht gaan om nadien dit werk in Kameroen verder te zetten. Echter zou buiten de wil van beklagden K.G. niet het nodige hebben gedaan om zich te repatriëren en liep de situatie uit de hand. Volgens beklagden heeft K.G. een verdraaide voorstelling van zaken gegeven aan de verbalisanten, om alsnog geregulariseerd te geraken en in België te kunnen verblijven.

Het standpunt van beklagden kan niet worden gevolgd en is strijdig met de vaststellingen en de elementen in het strafdossier.

Deze elementen (waaronder de stukken m.b.t. de aanvraag tot een arbeidskaart B, voorgelegd door beklagden) wijzen er vooreerst op dat beklagden al van bij de aanvang van het hele gebeuren op de hoogte waren van de uitgeprocedeerde status van de heer K.G.. Deze bevond zich illegaal op het grondgebied en had geen enkele mogelijkheid om nog in België te blijven. Er was dienvolgens de volledige kennis van zaken dat de heer K.G. niet mocht tewerkgesteld worden, zoals overvloedig blijkt uit de voorliggende elementen.

In die context kunnen beklagden niet ernstig verwijzen naar pogingen van hun kant om K.G. op administratief gebied zogenaamd te helpen. Als bedrijf en bedrijfsleider / werkgever en lasthebber van de werkgever wisten zij en behoorden zij te weten dat de aanvraag om een arbeidskaart te bekomen onmogelijk is voor een persoon die illegaal in het land verblijft. Dit blijkt ook uit de stukken met betrekking tot 2 aanvragen die beklagden voorleggen: 1° de aanvraag tot een arbeidsvergunning in 2012 werd afgewezen onder meer daar de ingediende aanvraag onvolledig was (en onder meer ook een voorwaardelijke arbeidsovereenkomst ont-brak benevens het ontbreken van een verblijfsdocument wegens uitwijzing in april 2011); 2° de aanvraag tot verblijf (2016) werd zelfs onontvankelijk verklaard wegens het niet betaald zijn van de retributie. Deze omstandigheden bevestigen veeleer dat beklagden geen echte intenties hadden om K.G. te helpen doch deze démarches dienden om hem aan het lijntje te houden, en hem aldus onder controle te houden en uit te buiten.

De vaststellingen, de verklaringen van getuigen (o.a. de heer L.S.), de foto's en de facebookpagina's bevestigen immers volledig de versie die de heer K.G. op 16 oktober 2020 aan de verbalisanten verklaarde, nl. dat hij voor een hongerloon (nl. ongeveer de helft van het normale barema, en dit dan nog verminderd met huur) werk verrichtte voor A.V., dit al sedert jaren, zijn loon zeer onregelmatig werd betaald, nl. volgens wat de heer V.L. cash in zijn broekzakken had zitten, en armtierig gehuisvest was tevens door beklagden en op hun verzoek, zodat hij op alle levensdomeinen van hen afhankelijk was.

Of de heer K.G. zelf enige actieve rol heeft gespeeld om zich in deze onwaardige werk- en leefomstandigheden te laten plaatsen doet zelfs niet terzake. Beklagden wisten en mogen verondersteld worden te hebben geweten dat zij op dergelijke wijze niemand mogen tewerkstellen en huisvesten en hadden op geen

enkel initiatief van het slachtoffer zelf – moest dit er geweest zijn – mogen ingaan. Integendeel hebben zij gedurende een 9-tal jaren van de arbeid van de heer K.G. geprofiteerd en deze persoon uitgebuit, die aldus geen sociale rechten kon opbouwen en de facto niet uit zijn miserabele toestand kon ontsnappen, tenzij door het land te verlaten. Echter werd handig ingespeeld op de wens van K.G. om in België te blijven en werd hem steeds opnieuw een rad voor de ogen gedraaid middels zogenaamde pogingen om hem te regulariseren of een handel in of met Kameroen op te zetten, dan wel om hem op te leiden als voorbereiding op zijn terugkeer naar Kameroen; uit de voorliggende elementen blijkt voldoende dat dit telkens drogredenen waren om de heer K.G. als werkracht in te zetten en te behouden.

Dat van bij aanvang de intentie bestond om de heer K.G. economisch uit te buiten en hem dus om die reden aan te halen, bevriend te houden, op te vangen, werk te geven en te huisvesten, blijkt daarenboven ook uit de beroepsakte die door beklaagden werd ingediend om een arbeidskaart B te bekomen, waarin wordt gesteld dat beklaagden moeite hadden om geschikte werknemers te vinden, deze “on the job” moesten worden opgeleid en de heer K.G. een ideale arbeidskracht was met het oog op de opgezette handel met Centraal-Afrikaanse landen.

De beklaagden moeten wel worden gevolgd waar zij stellen dat in de conclusie van de heer K.G. bijkomende verklaringen worden gedaan waarbij onder meer de cijfers (loon en verschuldigde huur) significant hoger worden gesteld dan eerder door K.G. verklaard, en waaromtrent geen steun kan worden gevonden in het strafdossier. Voor de verbalisanten heeft K.G. consistent verklaard 7 EUR per uur te verdienen voor 5 dagen werk per week en dienvolgens 1.300 EUR te verdienen verminderd met 400 EUR voor de huur, doch dit maandelijks bedrag van 900 EUR in stukken en brokken werd betaald. Bij zijn verklaringen in het strafdossier heeft hij het ook nooit gehad over een arbeidsongeval; er wordt niet duidelijk noch overtuigend uitgelegd waarom hij hierover heeft gezwegen, hoewel hij toch zelf de verbalisanten aanklampte; ook worden desbetreffend geen medische attesten of stukken voorgelegd hoewel wordt gesteld dat hij hiervan nog last zou ondervinden.

Voorgaande verhindert evenwel niet dat op grond van voldoende overeenstemmende elementen, zoals hierna ook verder toegelicht, moet worden besloten tot het bewezen zijn van de feiten.

5.

Het misdrijf mensenhandel met economische uitbuiting vereist de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid.

De heer K.G. presteerde werk voor A.V. wat zonder enige twijfel blijkt uit de voorliggende elementen zoals de verklaringen van andere werknemers. Deze beschouwden K.G. duidelijk als collega en kenden hem als hetzij de man die materialen kwam aanleveren op werven, hetzij als conciërge van het gebouw te Sint-Pieters-Leeuw. Tevens liggen meerdere foto's en facebookpagina's voor die de tewerkstelling van K.G. bij A.V. bevestigen. Bij het afstappen van de inspectiediensten en de politie op 9 oktober 2020 werd door de drie aanwezigen waaronder K.G. uitdrukkelijk en spontaan gemeld dat ze het afscheid van een collega aan het vieren waren. Het argument van beklaagden dat het enkel om enkele “karweitjes” zou zijn gegaan om een “stage” doet niets af aan de vaststelling dat K.G. arbeidsprestaties leverde voor de werkgever A.V. in het kader van diens economische activiteiten, waardoor A.V. en onrechtstreeks ook de heer V.L. daarvan de financieel begunstigen waren.

De heer K.G. werkte normale uren (+/- 8 u per dag en 5 dagen per week) doch werd daarvoor sterk onderbetaald en presteerde daarenboven overuren zonder daarvoor enige betaling te ontvangen; daarenboven was hij voor de ontvangst van zijn loon voortdurend afhankelijk van de goede wil van de heer V.L.; deze betaalde hem mondjesmaat volgens het hem uitkwam. Er is geen reden om te twijfelen aan de verklaring van K.G. wat dit betreft; dit stemt overeen met hoe V.L. zelf de feiten omschrijft, nl. dat hij

K.G. af en toe betaalde of financieel ondersteunde voor de "karweitjes". Dit is duidelijk een methode om het slachtoffer aan zich te binden en in die mate onder zijn controle te houden dat het slachtoffer in een zwakke positie hier redelijkerwijze niet aan kan ontsnappen; op die manier wordt het slachtoffer in zijn vrije keuzes en bewegingsmogelijkheden ernstig beknot. Aldus wordt misbruik gemaakt van de gezagspositie als werkgever en de zwakke economische en administratieve toestand van het slachtoffer, en komt dit neer op een menonwaardige behandeling.

Om van de arbeidsprestaties van de heer K.G. te kunnen (blijven) genieten werd onterecht en zelfs bedrieglijk voorgehouden dat het nodige werd gedaan om zijn situatie te regulariseren. Zoals hoger reeds gemotiveerd werd K.G. met allerlei drogredenen en loze beloften aan het lijntje gehouden zodat deze in de veronderstelling was dat hij met zijn administratieve situatie zou geholpen worden; blijkens de stukken kunnen deze pogingen van beklagden niet ernstig worden genomen zoals hoger reeds aangehaald. Uit de door beklagden voorgelegde Whatsapp-berichten tussen de echtgenote van V.L. en de vriendin van K.G. blijkt dat deze laatste in augustus 2017 nog steeds in de veronderstelling is dat "de papieren" eraan komen terwijl de verblijfsaanvraag reeds in 2016 als niet-ontvankelijk was afgewezen. Gelet op de voorliggende elementen is er sprake van bedrog en listige kunstgrepen met het oog op het inzetten van K.G. als werkracht en zijn economische uitbuiting. Op die manier werd dan ook misbruik gemaakt van de goedgelovigheid van een persoon van vreemde origine die wat zijn administratieve toestand betreft niet over de nodige zelfstandigheid beschikt en zich dan ook in een zwakke, afhankelijke en preciaire positie bevindt.

Uit de verklaringen van de heer V.L. zelf blijkt dat het hem vanaf 2016 goed uitkwam dat K.G. zijn intrek nam in de oude woning op de (...) te Sint-Pieters-Leeuw, om aldus leegstand te vermijden.

Gelet op de vaststellingen in het strafdossier staat vast dat de heer K.G. minstens vanaf 2014 in een menonwaardige toestand gehuisvest werd door zijn werkgever (zie de motivering hierna onder punten 7-8-9-10), en zijn loon daarenboven werd verminderd wegens het moeten betalen van een huur die totaal niet in overeenstemming staat met het volledige gebrek aan comfort en veiligheid van de woning.

De heer K.G. was dus voor zijn administratieve situatie, zijn woon- en leefsituatie en zijn inkomsten volledig afhankelijk van de beklagden die, mede gelet op het gebruik van listige kunstgrepen en loze beloftes, de volledige controle over hem hadden. Aldus werd misbruik gemaakt van de kwetsbare toestand van de heer K.G. ten gevolge van zijn onwettige administratieve toestand, waardoor hij geen andere aanvaardbare optie had dan zich te laten misbruiken.

De lange duurtijd van het misbruik bewijst dat er een van gewoonte werd gemaakt.

Om deze redenen (cfr. punten 4 en 5) moet de rechtbank tot het besluit komen dat de feiten van tenlastelegging H, met inbegrip van de verzwarende omstandigheden, bewezen zijn.

6.

Gelet op voorgaande vaststellingen zoals deze blijken uit de voorliggende elementen, moet tevens worden besloten tot het bewezen zijn van de feiten onder de tenlasteleggingen A tot en met F.

Daar vaststaat dat de heer K.G. arbeid verrichtte voor A.V. en dienvolgens werd ingeschakeld in het realiseren van de economische activiteiten van de werkgever, terwijl uit de elementen van het strafdossier blijkt dat hij niet over een verblijfsrecht op het grondgebied beschikte en zulks geweten was, is bewezen dat hij door beklagden, respectievelijk werkgever en lasthebber van de werkgever, illegaal werd tewerkgesteld.

De feiten van tenlastelegging B zijn bewezen.

Uit de elementen van het strafdossier blijkt dat de tewerkstelling van de heer K.G. verborgen moest blijven.

Dienvolgens werd hij ook niet gemeld in het Dimona-systeem aan de instelling belast met de inning van de sociale zekerheidsbijdragen. Dit systeem is er precies op gericht zwartwerk en illegaal werk te kunnen opsporen. Deze meldingsplicht was goed gekend aan beklaagden gelet op hun professionele activiteiten en het gegeven dat voor andere werknemers er geen problemen waren. De werkgever is gehouden de werknemers op het systeem aan te melden uiterlijk op het ogenblik dat de werkzaamheden worden aangevat.

De feiten van tenlastelegging A zijn bewezen.

Op grond van de voorliggende elementen is eveneens bewezen dat beklaagden als werkgever / lasthebber van de werkgever nalieten een aangifte te doen van het bedrag van de verschuldigde sociale zekerheidsbijdragen, met het oog op de te betalen bijdragen. Gelet op de illegale tewerkstelling (en feiten van mensenhandel) was het uitdrukkelijk niet de bedoeling sociale bijdragen te betalen op het door de heer K.G. verrichte werk. Dienvolgens staat vast dat ook geen voorschotten op de sociale zekerheidsbijdragen noch deze bijdragen zelf werden gestort ten behoeve van de Rijksdienst voor sociale zekerheid (RSZ).

De feiten van de tenlasteleggingen D en E zijn bewezen.

Wat betreft de tenlastelegging C stelt de rechtbank vast dat het wetens en willens nalaten of weigeren een verklaring af te leggen of inlichtingen te verstrekken waartoe men als werkgever verplicht is, betrekking heeft op de verplichte aangifte met verantwoording ten behoeve van de RSZ en dienvolgens de verplichte melding aan de overheden van de tewerkstelling; deze plicht rust op zowel de werkgever als zijn aangestelde of lasthebber. In dit geval was beklaagde V.L. verantwoordelijk voor het in orde stellen van de sociaalrechtelijke verplichtingen van de werkgever.

De feiten van tenlastelegging C zijn tevens bewezen.

Op grond van de voorliggende elementen, waaronder de verklaring van de heer K.G. en de verklaring van minstens één getuige, alsook de verklaring van de heer V.L. zelf, is bewezen dat het loon niet, niet volledig of niet tijdig werd uitbetaald aan de heer K.G..

De feiten van de tenlastelegging F zijn bewezen.

7.

Op het ogenblik van de feiten onder Dossier I, met name tot de datum van inwerkingtreding van de nieuwe Vlaamse Codex Wonen (i.e. vanaf 1 januari 2021) bepaalde artikel 5 van de Vlaamse Wooncode de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonkwaliteit waaraan een voor bewoning ter beschikking gestelde woning moet voldoen.

Aan beklaagden wordt verweten om als verhuurder, onderverhuurder of persoon die een woning ter beschikking stelt, woonentiteiten te hebben verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld voor bewoning die niet voldeden aan de kwaliteitsvereisten van het artikel 5 van de Wooncode.

In tegenstelling tot het standpunt ingenomen door beklaagden, is er wel degelijk sprake van een woning die aan de heer K.G. werd ter beschikking gesteld om zich daar te huisvesten.

Blijkens de vaststellingen voldeden de beide entiteiten die voorwerp zijn van de voorliggende feiten aan de definitie "woning" volgens artikel 1.3 §1, 66° van de Vlaamse Codex Wonen.

Desbetreffend moet de daadwerkelijke situatie in beschouwing worden genomen ongeacht welke bestemming het pand heeft volgens de Gewestelijke voorschriften. Zelfs indien deze oude woning, die reeds jaren als kantoorruimte werd gebruikt (tot 2016), zonevreemd zou hebben gelegen in een K.M.O.-zone, werd deze weliswaar de facto voor bewoning aangeboden, verhuurd of ter beschikking gesteld. Aldus werd die oude woning de facto opgesplitst in twee wooneenheden (aangezien door K.G. enkel de verdiepingen werden bewoond) die voor bewoning werden ter beschikking gesteld. Ook betreffende het stedenbouwkundig misdrijf is de werkelijke situatie ter plaatse, zoals deze wordt vastgesteld door de inspecteurs, relevant daar deze toestand wijst op een *de facto* doorgevoerde bestemmingswijziging en *de facto* opdeling van het gebouw in twee wooneenheden.

In de gegeven context zoals kon worden vastgesteld ter plaatse werd de heer K.G. ondergebracht in een totaal onaangepaste en onbewoonbare woning. In de P.V.'s is sprake van iets wat lijkt op een keuken, veelvuldige problemen inzake de elektriciteit, opstijgend vocht, afwezigheid van de mogelijkheid om de ruimten te verwarmen, geen volwaardig sanitair, veel te kleine ruimten om fatsoenlijk in te leven. In de verklaringen en in de conclusie wordt door beklagden toegegeven dat die woning reeds jaren niet meer als dusdanig werd gebruikt en er dienvolgens allerlei schortte, alsook dat door beklagden niets werd gedaan om dit gebouw opnieuw aangepast aan bewoning in orde te stellen, in overeenstemming met een normale woonkwaliteit, alvorens K.G. daarin te laten wonen. Het minimaliseren door beklagden van de ter plaatse aangetroffen toestand is dan ook allerminst op zijn plaats. In de gegeven omstandigheden en gelet op de vaststellingen die duidelijk wijzen op structurele problemen (lekkend dak, vocht opstijging, geen verwarming, onaangepaste elektrische installatie) kan ook allerminst worden gewezen naar een gebrek aan onderhoud door de gebruiker van de woning.

8.

De vaststellingen in het strafdossier vonden plaats overeenkomstig het systeem van "strafpunten", toegepast tot en met 31 december 2020. Op het ogenblik van die vaststellingen was het ter beschikking stellen voor bewoning van woningen die niet voldeden aan de kwaliteitsvereisten vermeld in artikel 5 van de Vlaamse Wooncode, strafbaar krachtens artikel 20 §1 van de Vlaamse Wooncode.

Vóór de inwerkingtreding van het Optimalisatie-decreet van 29 maart 2019 (B.S. 29 april 2019) en de invoering ervan in de nieuwe Vlaamse Codex Wonen (in werking getreden vanaf 1 januari 2021), was elke minste overschrijding van de kwaliteitsnormen van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode strafbaar.

Vanaf de inwerkingtreding van het Optimalisatie-decreet is een nieuwe methode van beoordeling van de woonkwaliteit in voege (invoeging van een nieuw derde lid onder artikel 5 §1 Vlaamse Wooncode – art. 3.1. Vlaamse Codex Wonen). De Vlaamse regering hanteert lijsten van mogelijke gebreken die worden onderverdeeld in drie categorieën, volgens de ernst van de gebreken. Met betrekking tot de technische vaststellingen moet worden verwezen naar het nieuwe Optimalisatiebesluit van 24 mei 2019, eveneens opgenomen in de Vlaamse Codex Wonen en in werking vanaf 1 januari 2021.

Gevolg voor de strafbaarstelling is dat thans niet meer elk vastgesteld woonkwaliteitsgebrek strafbaar is, doch de strafbaarheid beperkt wordt tot de gebreken van de categorieën II en III.

Immers bepaalt het huidig artikel 20 Vlaamse Wooncode (hetzij art. 3.34 Vlaamse Codex Wonen) dat het verhuren, te huur stellen of ter beschikking stellen voor bewoning van een "niet-conforme" of overbewoonde woning strafbaar is.

Wat moet beschouwd worden als een "niet-conforme" woning kan worden afgeleid uit het gewijzigde artikel 2 §1, 4bis Vlaamse Wooncode (art. 1.3. §1, 7° Vlaamse Codex Wonen), dat bepaalt dat een woning conform is als ze geen enkel gebrek vertoont als vermeld in artikel 5 §1, derde lid, 2° en 3° (i.e. de categorieën II en III). Verder wordt onder artikel 2 §1, 12° en 14° Vlaamse Wooncode (art. 1.3 §1, 33° en 35° Vlaamse Codex

Wonen) bepaald wat verstaan wordt onder een onbewoonbare en een ongeschikte woning, nl. respectievelijk een woning met minstens één kenmerk van categorie III en een woning met minstens één kenmerk van categorie II.

De strafrechter is gehouden, conform artikel 2 van het Strafwetboek, de minst zware straf toe te passen wanneer de strafbaarheid en/of de straf gesteld op een welbepaalde handeling, gewijzigd is op het ogenblik van de berechting ten opzichte van het ogenblik van de vaststellingen / het plegen van de feiten.

In voorliggend geval zijn de straffen dezelfde gebleven, doch zijn de strafbare handelingen beperkter ten opzichte van het ogenblik waarop de feiten werden gepleegd (wat betreft de periode tot en met 31 december 2020), in die zin dat enkel de overtredingen van de kwaliteitsnormen die onder te brengen zijn onder de categorieën II en III strafbaar zijn.

De nieuwe wet moet worden toegepast voor de volledige incriminatieperiode.

De rechtbank stelt op basis van de overwegingen hoger vast dat de decretale omschrijving van de strafbare handelingen voldoende precies en duidelijk is.

9.

Bij proces-verbaal van 6 december 2021 werden de eerdere vaststellingen verricht op 13 oktober 2020 door de wooninspecteur geactualiseerd, met name werd nagegaan of en in welke mate de destijds vastgestelde gebreken (waaraan strafpunten werden toegekend) volgens het nieuwe systeem om de conformiteit te beoordelen, behoren tot de categorieën II en/of III, en om die reden een niet-conformiteit moet worden vastgesteld.

De gebreken onder categorie II zijn de ernstige gebreken die de levensomstandigheden van de bewoners negatief beïnvloeden maar geen direct gevaar vormen voor hun veiligheid of gezondheid, waardoor de woning niet in aanmerking zou komen voor bewoning.

De gebreken onder categorie III zijn ernstige gebreken die mensenwaardige omstandigheden veroorzaken of die een direct gevaar vormen voor de veiligheid of de gezondheid van de bewoners, waardoor de woning niet in aanmerking komt voor bewoning.

Bij voormeld proces-verbaal werd onder meer vastgesteld dat wegens gebreken aan de elektrische installatie zowel voor het gebouw zelf als voor de beide woonentiteiten gebreken onder categorie III moesten worden weerhouden. Wat betreft de woning ter beschikking gesteld aan de heer K.G. werden daarenboven gebreken van categorie III weerhouden voornamelijk wegens het ontbreken van een verwarmingsinstallatie en het om die reden moeten gebruiken van elektrische verwarmingstoestellen die niet op een apart circuit konden worden aangesloten, wat gevaarlijk is. Aldus is bewezen dat de heer K.G. werd ondergebracht in een onbewoonbare woongelegenheden met gebreken die hem in een gevaarlijke of mensenwaardige toestand brachten.

Tevens is bewezen dat voor wat betreft het volledige pand de woongelegenheden niet conform de Vlaamse kwaliteitsnormen waren, en zodoende ongeschikte woningen voor bewoning ter beschikking werden gesteld.

10.

Op basis van de elementen van het strafdossier, waaronder de vaststellingen door de wooninspecteurs, zijn de feiten van Dossier I bewezen.

Op grond van de vaststellingen door de Wooninspectie en de bijhorende technische verslagen is bewezen dat beklaagden als verhuurder, onderverhuurder of persoon die een woning ter beschikking stelt, woon-titeiten hebben verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld voor bewoning in betrokken onroerend goed, die niet voldeden aan de kwaliteitsvereisten van het artikel 5 van de Wooncode.

Op grond van de vaststellingen door de Wooninspectie, de technische verslagen en de actualisering van de vaststellingen en van de herstellvordering op basis van het Optimalisatiedecreet en –besluit als voormeld, is bewezen dat beklaagden in het betrokken onroerend goed woningen ter beschikking stelden voor bewoning die niet conform en/of overbewoond waren, gelet op de vastgestelde gebreken van de categorieën II en III.

De vaststellingen van de Wooninspecteur hebben een bijzondere bewijswaarde; met name gelden ze tot bewijs van het tegendeel, daar deze zijn opgesteld door een opsporingsambtenaar aan wie door een bijzondere strafwet een specifieke opdracht werd verleend met betrekking tot het vaststellen van misdrijven zoals in de wet omschreven.

Aan het moreel element van het misdrijf bestaande in het verhuren, te huur stellen of voor bewoning ter beschikking stellen van een niet-conforme woning is voldaan ook wanneer de dader nalatig of onzorgvuldig is geweest of er sprake is van een omissie.

Het ontbreken van klachten van de bewoner kan terzake niet dienen als enige rechtvaardigings- of schuld-uitsluitingsgrond ten gunste van beklaagden en kunnen allerminst de objectieve vaststellingen ontkrachten.

11.

Beklaagde V.L. was ten tijde van de feiten (en thans nog steeds) gedelegeerd bestuurder van de NV A.V., en in die hoedanigheid lasthebber van de werkgever. Hij was de persoon die het daadwerkelijk (dagelijks) bestuur waarnam en de beslissingen nam binnen de NV.

Als vertegenwoordiger van de werkgever was hij verantwoordelijk voor de goede naleving door de NV van de sociale wetgeving. Uit de elementen van het strafdossier blijkt dat beklaagde V.L. goed op de hoogte was van de sociaalrechtelijke verplichtingen.

Als gedelegeerd bestuurder belast met het dagelijks bestuur was hij eveneens verantwoordelijk voor het beheer van het onroerend goed, eigendom van A.V. en dienvolgens de terbeschikkingstelling van bepaalde lokalen in het pand voor bewoning, terwijl hij blijkens de elementen duidelijk wist dat het gebouw jarenlang niet meer was bewoond, verwaarloosd was en op geen enkele wijze geschikt voor bewoning.

Wat betreft de heer V.L. werden de feiten van de tenlasteleggingen A tot en met H (Dossier II) en de feiten van Dossier I doelbewust en gewild door zijn materiële handelingen of nalatigheden gepleegd.

De feiten van de tenlasteleggingen A tot en met H van Dossier II en de feiten van Dossier I hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het maatschappelijk doel van de NV A.V. en/of zijn voor rekening van deze rechtspersoon gepleegd. A.V. was financieel begunstigd door deze feiten.

Wat betreft Dossier I was A.V. eigenaar van het pand. In die hoedanigheid kan niet zondermeer worden verwezen naar een beslissing van de heer V.L., daar de eigenaar op de hoogte moet zijn en in dit geval perfect op de hoogte kon zijn van wat er zich in zijn (leegstaand) pand afspeelt, en steeds het nodige moet doen om in regel te zijn. De besluitvorming binnen de NV A.V. was niet louter afhankelijk van de heer V.L..

Wat betreft de feiten van A tot en met F draagt A.V. de strafrechtelijke verantwoordelijkheid als werkgever.

Uit de elementen van het strafdossier kan terdege worden afgeleid dat binnen het bestuur van de vennootschap een verkeerde mentaliteit heerste en het bestuur in die mate gebrekkig functioneerde dat het plegen van de feiten mogelijk werd gemaakt of minstens werd gedoogd. Er kan worden vastgesteld dat binnen de rechtspersoon verkeerde beslissingen werden genomen waardoor de feiten konden worden gepleegd en aldus van de uitbuiting van een illegale werkkraft werd geprofiteerd, sociaalrechtelijke verplichtingen wettens en willens niet werden nageleefd en tevens door bewuste beslissingen de decretale bepalingen inzake woonkwaliteitsnormen naast zich werden neergelegd. Op zijn minst werd door het bestuur van de NV de ruimte en mogelijkheid gecreëerd of gedoogd om het plegen van de feiten toe te laten.

Zodoende is zowel het materieel als het moreel element in hoofde van de rechtspersoon aanwezig en zijn de feiten ook toerekenbaar aan de rechtspersoon.

In deze omstandigheden worden zowel de natuurlijke persoon als de rechtspersoon veroordeeld.

STRAFTOEMETING

1.

De bewezen feiten zijn voor de beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van éénzelfde opzet, zodat overeenkomstig artikel 65 lid 1 van het Strafwetboekenkel één straf moet worden uitgesproken, met name de zwaarste.

2.

Inzake de straftoemeting houdt de rechtbank onder andere rekening met de ernst van de feiten, de maatschappelijke impact van de feiten, het strafrechtelijk verleden van de beklaagden, evenals met de context waarin de feiten werden gepleegd.

De straf moet ertoe leiden dat beklaagden tot betere inzichten zouden komen, en moet een afschrikwekkend effect hebben ten opzichte van andere potentiële daders.

3.

De feiten zijn bijzonder ernstig en afkeurenswaardig. Ze getuigen van een gebrek aan respect voor de integriteit, veiligheid en gezondheid van een ander. Ze getuigen tevens van een totaal af te keuren egoïstische en asociale ingesteldheid belust op het profiteren van anderen in een zwakke positie voor het eigen geldgewin. De feiten zijn van aard om ernstige maatschappelijke schade teweeg te brengen, niet enkel doordat oneerlijke concurrentiële voordelen voor zichzelf worden gecreëerd, maar ook doordat, door het onbetaald laten van sociale bijdragen, een aanslag wordt gepleegd op het ter beschikking zijn van publieke middelen, zodat allerlei onderliggende misdrijven worden gefaciliteerd en in stand gehouden waardoor de maatschappij wordt ontwricht; de maatschappelijke schade bestaat er tevens in dat de slachtoffers ernstig worden gekrenkt in hun sociaal-economische mogelijkheden en in hun algemeen welbevinden; het herstel van die maatschappelijke belasting weegt op de publieke middelen.

De feiten zijn dan ook dermate ernstig dat een belangrijk signaal moet worden gegeven.

Beide beklaagden hebben een strafregister, A.V. met maar liefst 30 veroordelingen (veelal bij verstek) inzake verkeer en de heer V.L. met 8 veroordelingen inzake verkeer.

Het schuldinzicht en het inzicht in de maatschappelijke impact is beperkt.

4.

De rechtbank stelt vast, in tegenstelling tot wat door beklaagden wordt gesteld, dat de redelijke termijn om te worden berecht niet werd overschreden nu er ongeveer 2 jaar is verstreken sedert de vaststelling van de feiten en de procesgang dan ook normaal is verlopen.

5.

Gelet op deze elementen kan de rechtbank niet ingaan op het verzoek van beklaagden om hen de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen. Deze gunstmaatregel zou niet tegemoetkomen aan de repressieve en preventieve doeleinden die door de strafbaarstelling moeten worden nagestreefd, en zou een verkeerd maatschappelijk signaal geven, gelet op de ernst van de gepleegde feiten.

6.

Gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, de persoon van beklaagde V.L. en de maatschappelijke impact moet hem een gevangenisstraf en geldboete worden opgelegd als hierna bepaald, teneinde hem tot de nodige inzichten te brengen en hem ertoe aan te sporen zich in de toekomst van het plegen van dergelijke feiten te onthouden.

Gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, de maatschappelijke impact en het lucratief karakter van de feiten moet aan A.V. een geldboete worden opgelegd als hierna bepaald, teneinde haar ertoe aan te sporen zich in de toekomst van het plegen van dergelijke feiten te onthouden.

De geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal slachtoffers, in dit geval één.

7.

Beklaagde V.L. verkeert onder de voorwaarden om te kunnen genieten van een gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf, als hierna bepaald.

Beklaagde A.V. verkeert onder de voorwaarden om te kunnen genieten van een gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de geldboete, als hierna bepaald.

8.

Beklaagde V.L. moet tevens worden ontzet uit de rechten van artikel 31, eerste lid Strafwetboek zoals bepaald in artikel 433 novies §1 Strafwetboek.

9.

Het openbaar ministerie vordert schriftelijk de bijzondere verbeurdverklaring van het vermogensvoordeel dat uit het misdrijf van Dossier I werd bekomen, hetwelk wordt begroot op 32.800 EUR.

Beklaagde verzoekt om geen verbeurdverklaring op te leggen, stellende dat er geen bewijs voorligt van enige afspraak omtrent het betalen van huur.

De rechtbank is van oordeel dat er geen enkele reden is om te twijfelen aan de oprechtheid van de verklaringen die door het slachtoffer K.G. spontaan werden afgelegd tegenover de politie op het ogenblik dat hij ter plaatse werd aangetroffen op 9 oktober 2020. Gelet op de feitelijke omstandigheden zoals deze naar

voren komen uit het strafdossier is voldoende duidelijk en is dienvolgens bewezen (zie hoger) dat het afhouden van huur van de verloning een manier was om de heer K.G. aan zich te verbinden en hem afhankelijk te houden inzake zowel woonst als inkomsten.

Op basis van de voorliggende elementen acht de rechtbank bewezen dat de heer K.G. een huur betaalde (door afhouding van zijn loon) van 400 EUR per maand en dit vanaf 2014, en dit volgens zijn eigen verklaring in conclusies voor in totaal 32.650 EUR.

Dit bedrag betreft de daadwerkelijke huurinkomsten voor bewoning door een particuliere huurder in het kader van woninghuur dewelke door beklagden werden ontvangen, waarbij mag worden verondersteld dat zij deze huurgelden ontvingen elk voor de helft.

De verbeurdverklaring heeft betrekking op de huurgelden die beklagden hebben ontvangen terwijl de woning, die niet voldeed aan de wettelijke kwaliteitsvereisten, niet mocht verhuurd worden. Aangezien een woning of kamer die niet aan de kwaliteitsnormen voldoet niet ter beschikking mag worden gesteld voor bewoning, werd elke vergoeding voor verhuring of ter beschikking stelling onwettig verkregen en dienen deze bedragen integraal te worden verbeurd verklaard.

Daar de ontvangen huurgelden vermogensvoordelen zijn die niet in het vermogen van de beklagden konden worden teruggevonden, raamt de rechter de geldwaarde ervan en heeft de verbeurdverklaring betrekking op een daarmee overeenstemmend bedrag als hierna bepaald.

De verbeurdverklaring van het bedrag van 32.650 EUR, ten belope van de helft lastens elke beklagde, maakt geen onredelijke bestraffing uit.

WAT BETREFT DE VORDERING TOT AMBTSHALVE BETALING VAN DE ACHTERSTALLIGE SOCIALE ZEKERHEIDSBIJDRAGEN

Het openbaar ministerie vordert bij toepassing van artikel 236 eerste lid van het Sociaal Strafwetboek de veroordeling tot betaling van de achterstallige bijdragen, bijdrageopslagen en verwijlintresten ten bedrage van 265.515,75 EUR, op grond van de berekening hiervan door de RSZ. Omtrent deze berekening wordt geen betwisting gevoerd.

De rechtbank stelt vast dat door de RSZ drie mogelijke bedragen werden berekend, namelijk:

- de totaalsom aan sociale bijdragen + vakantiegelddebet + bijdrageopslagen aan 10% + verwijlintresten vanaf het eerste kwartaal 2018 tot 9 oktober 2020: 73.002,25 EUR;
- de totaalsom aan sociale bijdragen + vakantiegelddebet + bijdrageopslagen aan 10% + verwijlintresten vanaf het vierde kwartaal 2011 tot en met het vierde kwartaal 2017: 192.513,50 EUR, vermeerderd met 73.002,25 EUR (schuld vanaf 2018) = 265.515,75 EUR;
- de totaalsom aan sociale bijdragen + vakantiegelddebet + bijdrageopslagen aan 10% + verwijlintresten vanaf het eerste kwartaal 2014 (7 jaar terug) tot en met het vierde kwartaal 2017: 118.051,31 EUR, vermeerderd met 73.002,25 EUR (schuld vanaf 2018) = 191.053,56 EUR.

Wegens de bewezenverklaring van de inbreuk op artikel 223 §1, 1° van het Sociaal Strafwetboek (tenlastelegging D) en de bewezenverklaring van de inbreuk op artikel 234 eerste lid §1, 2° van het Sociaal Strafwetboek (tenlastelegging C), dient de rechtbank ambtshalve de dader(s) te veroordelen tot betaling van de achterstallige sociale zekerheidsbijdragen, de bijdrageopslagen en de verwijlintresten.

Als achterstallige bijdragen moeten worden beschouwd die bedragen die door de RSZ mogen worden ingevorderd overeenkomstig de bepalingen van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en het K.B. van 28 november 1969 tot uitvoering van die wet.

Op grond van artikel 42 van voormelde wet vervalt de schuldvordering van de RSZ wegens verjaring na het verloop van 7 jaar vanaf de dag van opeisbaarheid van de vordering; deze verlengde verjaringstermijn geldt in het geval de schuldvordering het gevolg is van een ambtshalve regularisatie na de vaststelling, bij de werkgever, van bedrieglijke handelingen of valse of opzettelijke onvolledige aangiften. In voorliggend geval wordt onder tenlastelegging D de niet-aangifte van de verschuldigde sociale zekerheidsbijdragen bewezen bevonden en wordt onder tenlastelegging C het wetens en willens nalaten of weigeren een verplichte verklaring af te leggen bewezen bevonden, zodat er sprake is van bedrog of valsheid in hoofde van de werkgever en de vordering van de RSZ geacht wordt opeisbaar te zijn vanaf 7 jaar voor de vaststelling die aanleiding geeft tot de regularisatie.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de NV A.V. als werkgever het bedrag van 191.053,56 EUR verschuldigd is aan de RSZ ten titel van opeisbare achterstallige bijdragen, bijdrageopslagen en verwijlintresten.

WAT BETREFT DE HERSTELVORDERING

1.

De herstellvordering van de Wooninspecteur ingediend op 8 februari 2018, geregulariseerd dd. 6 december 2020, strekt ertoe de overtreders te bevelen:

- ofwel het pand een andere bestemming te geven op basis van de bepalingen van de V.C.R.O.,
- ofwel het pand te slopen, tenzij de sloop verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen.

De herstellvordering is gesteund op bewezen verklaarde misdrijven en is ontvankelijk.

2.

Overeenkomstig het nieuwe artikel 3.43 Vlaamse Codex Wonen kan de rechtbank naast de straf de overtreder bevelen om werken uit te voeren om de woning of het pand dat het gebouw met de aanwezige woningen omvat, conform te maken en om de overbewoning te beëindigen.

De herstellvordering dient gesteund te zijn op de bewezen misdrijven en is dan ook beperkt tot het herstel naar een conforme toestand, i.e. een toestand waarbij er geen gebreken meer zijn die ressorteren onder de categorieën II en III (cfr. art. 1.3. §1, 7° Vlaamse Codex Wonen).

Daar de herstellvordering reeds ontvankelijk werd ingesteld vóór de wetswijziging en vóór het verval van de strafvordering blijft ze als accessorium van de strafvordering te beoordelen door de strafrechter die werd gevat.

De herstellvordering is nog steeds actueel, gelet op de vaststellingen in het strafdossier en het onderzoek ter terechtzitting.

3.

De herstelmaatregel erin bestaande dat de woningen opnieuw in een conforme staat worden gebracht en daartoe de nodige herstellingswerken worden uitgevoerd, kan in voorliggend geval niet worden opgelegd, nu het gebouw de facto werd opgesplitst in twee woonegelegenheden zonder voorafgaandelijke

stedenbouwkundige vergunning, en er tevens sprake is van een bestemmingswijziging, wat door de verbalisanten bij P.V. werd vastgesteld.

Het pand is vergund als eengezinswoning. Voor het pand is enkel één stedenbouwkundige vergunning bekend, nl. deze afgeleverd op 5 februari 2001 voor het bouwen van een opslagruimte. Uit de plannen bij de vergunning blijkt dat men de bestaande woning op termijn zou afbreken. In strijd hiermee werd het pand toch voor bewoning ter beschikking gesteld.

Indien het stedenbouwkundig misdrijf als voormeld nog steeds in stand wordt gehouden en niet is geregulariseerd, zou het opleggen in het kader van een herstelmaatregel van verbouwings- en renovatiewerken, om de woning opnieuw rechtsgeldig te kunnen verhuren of voor bewoning ter beschikking te stellen, beklagden ertoe aanzetten een stedenbouwkundige inbreuk of een stedenbouwkundig misdrijf te plegen, in stand te houden of voort te zetten. Het spreekt vanzelf dat een herstellordering niet tot het plegen van nieuwe inbreuken dan wel het instandhouden van een illegale toestand mag leiden.

De maatregel die de rechtbank moet opleggen bestaat er dan ook in het pand een nieuwe bestemming te geven die in overeenstemming is met de vergunde stedenbouwkundige toestand, d.w.z. conform de bepalingen van de VCRO, dan wel het pand te slopen, tenzij dit verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen.

Indien de illegale opsplitsing van de eengezinswoning en/of de bestemmingswijziging die een stedenbouwkundig misdrijf uitmaakte, thans niet meer in stand zou worden gehouden en dienvolgens het pand ingevolge een herbestemming zijn legale woonfunctie herneemt, moet daarenboven ook worden bevolen dat beklagden moeten overgaan tot het integrale herstel, bestaande in het wegwerken van alle gebreken teneinde het onroerend goed te laten voldoen aan alle veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten, oftewel (conform de nieuwe Wooncode) tot het herstel van de conformiteit zodat er geen gebreken meer zijn van categorie II of III en er geen overbewoning meer mogelijk is.

6.

Als hersteltermijn wordt door de Wooninspecteur 10 maanden vooropgesteld onder verbeurte van een dwangsom van 150 EUR per dag vertraging in de uitvoering van de herstelmaatregel.

Beklaagden verzoeken ondergeschikt een hersteltijd van één jaar gelet op de bouwplannen van de kandidaatkoper waarmee zij in onderhandeling zijn.

Een hersteltermijn van 1 jaar stemt in de gegeven omstandigheden overeen met een redelijke tijd die nodig is om de herstelmaatregel te realiseren.

Gelet op de ernst van de inbreuken en het tot nog toe quasi stilzitten van beklagden, dient de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel gekoppeld te worden aan een dwangsom als hierna bepaald, en dient het bevolen herstel uitvoerbaar bij voorraad te worden verklaard.

Krachtens artikelen 3.47 en 3.48 Vlaamse Codex Wonen (voorheen art. 20 bis §7 en 8 Vlaamse Wooncode) dient eveneens te worden voorzien in de ambtshalve uitvoering door de Wooninspecteur en het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw, voor het geval niet vrijwillig tot uitvoering wordt overgegaan, en dient het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw gemachtigd te worden om de eventuele kosten van de herhuisvesting van de heer K.G. te verhalen op de veroordeelden.

OP BURGERLIJK GEBIED

1.

De burgerlijke partij K.G. vordert:

- inzake de economische uitbuiting:
een vergoeding wegens materiële schade van 79.990,54 EUR en een vergoeding wegens morele schade van 5.000 EUR, meer de wettelijke en gerechtelijke intresten en een rechtsplegingsvergoeding van 3.500 EUR;
- inzake de huisvesting in een onbewoonbare woning:
een materiële en morele schadevergoeding van 50.200 EUR, meer de gerechtelijke intresten vanaf de datum van het vonnis en een rechtsplegingsvergoeding van 2.800 EUR.

De schade en de begroting ervan worden betwist.

2.

K.G. haalt aan dat de berekening van het loon door de RSZ eerder voorzichtig is geweest. De rechtbank stelt vast dat de berekening van het loon van de niet-aangegeven werknemer door de RSZ heeft plaatsgevonden in overeenstemming met de verklaringen afgelegd door de heer K.G..

De stelling van beklagden nopens het minstens deels verjaard zijn van de loonvordering kan niet worden gevolgd, daar de burgerlijke vordering die hier wordt ingesteld de schade betreft die de heer K.G. heeft geleden als gevolg van de gepleegde misdrijven onder de tenlasteleggingen F en H. Dienvolgens moet de burgerlijke partij hersteld worden in de toestand waarin deze zich bevond indien de fout of het schadeverwekkend feit (in dit geval een misdrijf) zich niet of niet in die mate had voorgedaan.

Bij gebrek aan andere elementen die erop zouden wijzen dat meer loon verschuldigd zou zijn, moet worden voortgegaan op de berekening door de RSZ van het verschuldigde netto-loon volgens het toepasselijke Paritair Comité voor de periode 4e kwartaal 2011 tot en met 3e kwartaal 2020, nl. 188.802,08 EUR.

De heer K.G. verklaarde 7 EUR per uur te ontvangen en aldus ongeveer 1.300 EUR per maand te verdienen. Dienvolgens moet een bedrag van 140.200 EUR (9 jaar x 12 maanden x 1.300 EUR) in mindering gebracht worden op het door de RSZ berekende verschuldigde loon.

Dienvolgens moet de schade wegens de feiten van de tenlastelegging F en de economische uitbuiting die het gevolg is van de feiten van tenlastelegging H worden bepaald op 48.602,00 EUR. Dit bedrag vertegenwoordigt de schade bestaande in het loon dat minimaal voor de gewerkte prestaties bijkomend had moeten worden betaald en is dienvolgens de redelijke becijfering van de mate waarin de burgerlijke partij werd uitgebuit. In dit verband wordt verder hierna ook rekening gehouden met de afhoudingen van het loon ten titel van huur, waarvoor eveneens een vergoeding wordt toegekend.

Er is in het kader van de begroting van de schade als gevolg van de misdrijven geen grondslag om in te gaan op het verzoek van de burgerlijke partij om hem een verbrekingsvergoeding toe te kennen.

Wat betreft de gevorderde bedragen ten titel van kledijvergoeding en eindejaarspremie liggen onvoldoende bewijselementen noch berekeningsparameters voor.

Het is gepast de vergoedende intresten toe te kennen vanaf een gemiddelde datum, als hierna bepaald.

Er kan verder in de context van deze beoordeling van de vordering tot schadevergoeding niet worden ingegaan op het verzoek tot afgifte van sociale documenten en retro-actieve inschrijving in dimona en DmfA voor een persoon die illegaal tewerkgesteld is geweest.

3.

Volgens de verklaringen afgelegd door de heer K.G. betaalde hij 400 EUR huur per maand onder de vorm van afhoudingen van zijn loon. Zoals hoger gemotiveerd zijn er geen elementen die zijn latere aangepaste verklaringen omtrent de betaalde huren ondersteunen.

Op grond van de voorliggende elementen is het gepast de betaalde huurbedragen zoals berekend door de verbalisanten en volgens de verklaring van de heer K.G. te weerhouden op 32.650 EUR, dewelke volledig de schade vormen ingevolge het (moeten) betrekken van een onbewoonbare woonst die hem ter beschikking werd gesteld door beklagden, en waarvoor geen enkele huur kon verschuldigd zijn. Wegens het niet voorhanden zijn van de nodige bewijzen of zelfs maar vermoedens dat een hogere som werd betaald, moet de vordering van de heer K.G. aldus worden herleid.

De burgerlijke partij vraagt niet de toewijzing van de verbeurdverklaarde zaken die hem toebehoren of die door de veroordeelden in de plaats ervan zijn gesteld of die er het equivalent van vormen. De strafrechter is niet verplicht om de toewijzing te bevelen wanneer de verbeurdverklaarde zaak (geldsom) in waarde overeenstemt met de som die ten titel van schadevergoeding wordt toegekend, gelet op het verschil in rechtsgrond van enerzijds de verbeurdverklaring, dewelke een straf is, en anderzijds de schadevergoeding die burgerrechtelijk van aard is (cfr. Cass., 10 juni 2014, NC 2014, 500, noot L. Huybrechts, T. Strafr., 2014, 372, noot B. Meganck).

4.

Wat betreft de morele schadevordering, ligt geen bewijs voor van een arbeidsongeval dat zich zou hebben voorgedaan, noch van ziekte, depressie of een alcoholprobleem dat in verband kan worden gebracht met de gepleegde misdrijven.

De bedragen die *ex aequo et bono* door de heer K.G. worden gevorderd moeten worden herleid naar redelijke proporties in verhouding tot de feiten zoals deze zich hebben voorgedaan.

Een morele vergoeding kan naar redelijkheid worden begroot in het geval het slachtoffer in de onmogelijkheid is om zijn reële schade te begroten of te bewijzen. Deze vergoeding moet echter wel minimale objectieve aanknopingspunten hebben.

Alle omstandigheden waaronder de duurtijd van de feiten in overweging genomen, is de rechtbank van oordeel dat een vergoeding wegens moreel leed, stress, ongemakken, ongerustheden redelijkerwijze in zijn geheel kan begroot worden op 4.500 EUR *ex aequo et bono*, vermeerderd met de vergoedende intresten aan een gemiddelde datum.

5.

Daar beide beklagden een aandeel hebben gehad in de schadeverwekkende feiten is het gepast hen hoofdelijk te veroordelen tot betaling van de schadevergoedingen.

6.

Er kan enkel één rechtsplegingsvergoeding worden begroot, op het basisbedrag volgens de toegekende vordering.

7.

De burgerlijke partij verzoekt hem het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand te verlenen doch verduidelijkt niet wegens welke prestaties of kosten deze wordt gevraagd en legt desbetreffend geen stukken neer.

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

Gelet op de artikelen:

- 5, 7, 7bis, 25, 31-34, 38, 40, 41, 41bis, 42, 3° en 43bis, 44, 45, 50, 66, 79-80, 100, 433quinquies §1, 3°, 2 en 4 Sw., 433 sexies, 1°, 433septies, lid 1, 2° en 3°, 433 novies lid 1, 483, 490 van het Strafwetboek;
- 1-3 Wet op de verzachtende omstandigheden;
- 2 §1, 5, 20 §1, 20bis, 20ter Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode – thans 1.3 §1, 7°-8°, 3.1, 3.34, 3.36, 3.44, 3.43, 3.47, 3.48 van de Vlaamse Codex Wonen, in werking getreden op 1 januari 2021;
- Art. 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels
- Art. 162, eerste lid, 1°, 181, §1, eerste lid, 1°, 218, 1°, 223, § 1, 1°, 234, eerste lid § 1, 2°, 236 eerste lid van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- Art. 4, §1, eerste lid, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers
- Art. 12/1 §1 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en de uitvoeringsbesluiten;
- artikel 21, 23, § 2 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en op artikel 33 §2, eerste lid en 34, eerste lid van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van voormelde wet;
- art. 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- 11, 12, 16, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 3 en 84 van de Hypotheekwet,
- 1 en 8 wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie;
- 3 en 4 van de Wet van 17 april 1878 (V.T. Sv.)
- De artikelen 76, 78, 101, 259bis van het gerechtelijk wetboek

NA TEGENSPRAAK

Op strafgebied:

Voegt de strafvorderingen van Dossier I en Dossier II als voormeld samen;

Veroordeelt A.V. NV wegens de vermengde feiten van de tenlastelegging onder Dossier I en de tenlasteleggingen A, B, C, D, E, F en H van Dossier II tot:

een geldboete van ZESDUIZEND (6.000,00) EURO x 1 slachtoffer
= **ZESDUIZEND (6.000,00) EURO**

Zegt dat de geldboete van 6.000 EUR wordt verhoogd, bij toepassing van de wet op de opdecimen, tot **48.000,00 EUR** (6.000 EUR x 8);

Verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit vonnis wat betreft de geldboete, enkel voor het gedeelte van 2.000 EUR x 8 = 16.000 EUR, gedurende een termijn van DRIE JAAR

Verklaart verbeurd in hoofde van A.V. NV, bij toepassing van de artikelen 42,3° en 43bis van het Strafwetboek, de som van **16.325,00 EUR**, bij equivalent;

Beveelt aan A.V. NV de betaling aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) van de achterstallige bijdragen, de bijdrageopslagen en de verwijlinteressen ten bedrage van **191.053,56 EUR**;

Veroordeelt A.V. NV tot betaling van:

- het bedrag van 25,00 EUR verhoogd met de wettelijke opdecimen tot **200,00 EUR** als bijdrage aan het Bijzonder Fonds voor hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,
- de vaste vergoeding van **50 EUR**,
- een vergoeding van **24 EUR**, als bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

Veroordeelt V.L. wegens de vermengde feiten van de tenlastelegging onder Dossier I en de tenlasteleggingen A, B, C, D, E, F en H van Dossier II tot:

een gevangenisstraf van **TIEN MAANDEN**
een geldboete van **DUIZEND (1.000,00) EURO (x1slachtoffer)**
= **DUIZEND (1.000,00) EURO**

Zegt dat de geldboete van 1.000 EUR wordt verhoogd, bij toepassing van de wet op de opdecimen, tot **8.000,00 EUR** (1.000 EUR x 8), en wordt vervangen, bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn, door een gevangenisstraf van een maand;

Verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit vonnis wat betreft de totaliteit van de gevangenisstraf, gedurende een termijn van VIJF JAAR

Verklaart verbeurd in hoofde van V.L., bij toepassing van de artikelen 42,3° en 43bis van het Strafwetboek, de som van **16.325,00 EUR**, bij equivalent;

Ontzet V.L. uit de rechten vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, gedurende een termijn van VIJF JAAR;

Veroordeelt V.L. tot betaling van:

- het bedrag van 25,00 EUR verhoogd met de wettelijke opdecimen tot **200,00 EUR** als bijdrage aan het Bijzonder Fonds voor hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,
- de vaste vergoeding van **50 EUR**,
- een vergoeding van **24 EUR**, als bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

Veroordeelt A.V. NV en V.L. hoofdelijk tot de gerechtskosten, in hun geheel op heden begroot op **649,97 EUR**.

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

Publicatie

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding vermeld zal worden op de wijze bepaald in artikel 490 van het Strafwetboek, artikel 3.49 van de Vlaamse Codex Wonen en de artikelen 3 en 84 van de Hypotheekwet, op kosten van A.V. NV en V.L.;

Wat betreft de herstellvordering:

Verklaart de herstellvordering van de Vlaamse Wooninspecteur ontvankelijk en gegrond als volgt:

Veroordeelt A.V. NV en V.L. om aan het pand gelegen te (...), kadastraal gekend 2^e afdeling, sectie E, perceelnummer (...), een andere bestemming te geven op basis van de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij

het pand te slopen, tenzij de sloop verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen;

Voor zover het pand een vergunde woonfunctie zou behouden, veroordeelt A.V. NV en V.L. tot het herstel van de conformiteit, zodat er na het uitvoeren van renovatie-, verbeterings-en/of aanpassingswerkzaamheden geen gebreken meer zijn van categorie II of III en zodat er geen sprake meer is van overbewoning;

Veroordeelt A.V. NV en V.L. om dit herstel uit te voeren binnen een termijn van maximaal één jaar vanaf de betekening van dit vonnis, onder verbeurte van een dwangsom van 150 EUR per dag vertraging bij niet uitvoering binnen de voormelde termijn van de hoger vermelde herstelmaatregel, met een maximum aan te verbeuren dwangsommen van 250.000 EUR;

Bij gebreke van uitvoering van de voormelde herstelmaatregel binnen de voormelde termijn, machtigt de Wooninspecteur en het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw om van rechtswege in de uitvoering van de maatregel te voorzien, waarvan A.V. NV en V.L. alle kosten moet dragen;

Machtigt het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw om de eventuele kosten van herhuisvesting van de heer K.G. te verhalen op A.V. NV en V.L.;

Op burgerlijk gebied:

Verklaart de burgerlijke vordering van K.G. ontvankelijk en gegrond in de volgende mate;

Veroordeelt A.V. NV en V.L. hoofdelijk tot betaling aan K.G. van de som van **48.602,00 EUR**, vermeerderd met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de gemiddelde datum van 1 juli 2016 tot heden, en met de gerechtelijke intresten aan dezelfde intrestvoet (op de hoofdsom en de vergoedende intresten) vanaf heden;

Veroordeelt A.V. NV en V.L. hoofdelijk tot betaling aan K.G. van de som van **32.650,00 EUR**, vermeerderd met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de gemiddelde datum van 1 januari 2018 tot heden, en met de gerechtelijke intresten aan dezelfde intrestvoet (op de hoofdsom en de vergoedende intresten) vanaf heden;

Veroordeelt A.V. NV en V.L. hoofdelijk tot betaling aan K.G. van de som van **4.500,00 EUR**, vermeerderd met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de gemiddelde datum van 1 juli 2016 tot heden, en met de gerechtelijke intresten aan dezelfde intrestvoet (op de hoofdsom en de vergoedende intresten) vanaf heden;

Wijst K.G. af van het meer- of andersgevorderde;

Veroordeelt A.V. en V.L. hoofdelijk tot de rechtsplegingsvergoeding, begroot op het basisbedrag van **3.750 EUR**;

Houdt de overige burgerlijke belangen ambtshalve aan;

Dit vonnis is geweest en uitgesproken in openbare zitting op 19 januari 2023 door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, kamer 25N:

- M.K., ondervoorzitter

in aanwezigheid van een magistraat van het openbaar ministerie,
met bijstand griffier D.K..